

KONGÓI TÁVIRAT – BRAZZAVILLE A FOTÓS SZEMÉVEL

KONKOLY-THEGE GYÖRGY BESZÁMOLÓJA

Többször jártam már Afrikában, de a mostani utam mindenképpen újdonság volt. Mindig is vágytam a földrésznek erre a turisták által ritkán látogatott részére és nagyon megörültem mikor nemrég – 2015 februárban – lehetőségem adódott egy útra a Kongói Köztársaságba. Sajnos azt már előre tudtam, hogy az ország igazi nevezetességeit, a nemzeti parkokat, ahol közelről lehet megcsodálni hegyi és síkvidéki gorillákat, anyagi okok miatt nem fogom tudni meglátogatni. Már az út tervezésekor gondoltam, hogy reálisan a főváros Brazzaville és esetleg Pointe Noire meglátogatására lesz lehetőségem.

Gyakran utazom a *couchsurfing*es utazási közösség segítségével. Brazzaville-ben is találtam egy ott élő francia tanárnőt. Az út nagyobbik hányadát az ő és barátnője által lakott nagy bérelt házban töltöttem. Jó kis szállás volt, de a 35 fokos melegben ami csak éjjel után „hült” 30 fok alá, nagyon nehezen aludtam el a ventilátor nélküli szobámban. Áram gyakran nem volt és a vízhiány is rendszeres kísérője volt a mindennapoknak.

Néhány éjszakát aludtam nagyon olcsó (kb. 5.000 forint, amiért nálunk egy kisebb panzióban már korrekt szobát lehet kapni) és meglehetősen egyszerű kis szállodákban. Az első este lefekvés előtt nem láttam szúnyogokat, így meglepett, hogy amint leoltottam a villanyt, alulról ágybogarak, felülről szúnyogok támadtak meg. Másnap már kértem egy spray-t így akkor már inkább a mérgezésről féltem, annyira telefújtam a szobát és az ágyamat. Viszont itt volt erős ventilátor, sőt saját fürdőszobám – igaz, a zuhany nem működött, s így maradt a vödörös megoldás.

Ez utóbbi szállás a város Poto-Poto negyedében volt. Itt található az egyik legnagyobb piac, valamint az esténként pörgősen üzemelő sok kisebb „kocsmá”, ahol nagyon olcsón lehet venni a finom helyi söröket, a Primust, Turbo Kinget, Ngok-ot és Znoko-t. A mindenhol hideg söröket 6,5 decis üvegekben lehet venni gyakran 300 forintért. A sör Afrikának ezen a részén nagyon népszerű. A „kocsmák” reggeltől

A Kongó folyó zuhatágai

David-Duciel Bassaboukila

■ **„A közelben meglátogatható egy sokoldalú helyi művész David-Duciel Bassaboukila „műterme”. Legérdekesebb alkotásai a konzervdobozokból készült óriás méretű állatszobrok.”**

Bassaboukila és az elnök portréja

Bozóttaxi

estig tele vannak, s nem csak férfiakkal. Természetesen léteznek éttermek, ahol jóval drágábbak a sörök. A legdrágább közel ezer forintnyi CAF-t (Közép-afrikai frank) a Kongó folyó melletti, a város egyik legnépszerűbb éttermében, a Mami Wata nevű helyen fizetheti ki az ember az italért. Igaz, innen a közeli Kinshasa, a Kongói Demokratikus Köztársaság fővárosa is látszik, a folyó másik oldalán. Ami érdekes, hogy a boltokban csak import söröket lehet venni, helyieket csak e „kocs-mákban” árulnak.

Nincs jogosítványom, így utazásaim során nagyon gyakran a helyi tömegközlekedést használom. Legjobban gyalogni szeretek, mert így látok a legtöbbet – a „bozóttaxit” főleg környékbeli utakra használom. Így például a Kongó folyó zuhatagjaihoz is e közlekedési mód juttatott el. Sűrűn voltunk, de barátságosak voltak az útitársak, bár – s ez általános problémám volt az út során – beszélgetni nem tudtunk, mivel franciául sajnos nem tudok. Az itteni folyóparti étterem nagyon kellemes. Jó egy órát elücsörögtem s nézegettem a folyóban játszó gyerekeket és halászokat, akik egyszerű módszerrel egész nagy halakat fogtak ki. A közelben meglátogatható egy sokoldalú helyi művész David-Duciel Bassaboukila „műterme”. Legérdekesebb alkotásai a konzervdobozokból készült óriás méretű állatszobrok.

■ **„Sajnos sokkal több
fotóra kívánczó
látványt láttam, mint
amennyit meg is tud-
tam örökíteni.”**

Egy vidéki utat is beépítettem a programba: vonattal mentem Pointe Noire-ba, az 502 kilométernyire fekvő óceánparti városba. A várost nem nagyon szerettem, de a vonatút gyönyörű volt. Kétszer 14 órát utaztam a kényelmes, jórészt légkondicionált (időnként leállt) kocsiban a dzsungel közepén. Sajnos állatokat nem láttam, de a táj valószínűtlenül szép volt. Sokfelé jártam mára világon, de az egyik legszebbnek ez az út bizonyult.

Brazzaville-ről már nem mondanám ugyanezt! Érdekes város, ám a szeméthyegyeket sajnos nehéz megszokni. Nem igazán értem, hogyan tudnak az emberek hosszabb távon ilyen környezetben élni. Ugyan ez nekem nem volt újdonság, hiszen jártam többször Kairóban és más fejlődő ország városaiban, mégis mindig meglep az ilyen látvány. Persze a felújított Maya-Maya reptér szép és tiszta.

A Kongói Köztársaság főként keresztény ország, amely mellett a tradicionális afrikai törzsi vallások dominálnak. Sok templomuk van, melyek közül a legismertebb a Szent Anna bazilika. 1949-ben a francia Roger Erell tervei alapján épült és a nyugati építészeti elképzeléseket társítja a helyi építési technikákkal.

Bár a népességen belül a muszlimok aránya alacsony (2 százalék), több nagy mecset is található Brazzaville-ben.

A városba látogató hazai és külföldi turisták biztosan megnézik a várost 1880 megalapító francia-olasz felfedező Pierre Savorgnan de Brazza emlékházát. 2006-ban hozták vissza e helyre földi maradványait, s akkor építették fel a márvány mauzóleumot.

A legújabb és legszebb épületek itt is a bankok és a telefontársaságok központjai. Mobiltelefonja majdnem mindenkinek van és lépten-nyomon feltöltőkártyákat árulnak az utcákon.

A város emblemikus épülete, „felhőkarcolónak” mondott Nabemba torony 1983–1986 között épült, 106 méter magas (30 emeletes) és irodák vannak benne. Az épület súlyosan megrongálódott az 1997-es polgárháborúban. A helyreállítás 6 millió fontba került, ami több volt mint az eredeti építési költség. Azóta is évente milliókat költenek a fenntartására, ami egy ilyen szegény országban valóban luxus – emiatt sokan kritizálják.

A több mint egymillió Brazzaville-ben több nagy piac található. Van egy turista piac is, ahol szép kongói (mindkét Kongóból) és a környező országokból származó maszkokat, szobrokat és ajándéktárgyakat lehet vásárolni. A legnagyobb kiterjedésű piacok az egész városnegyedet elfoglaló Poto-Poto, illetve a Marche Total, amely a főút mentén több kilométernyi hosszúságban húzódik.

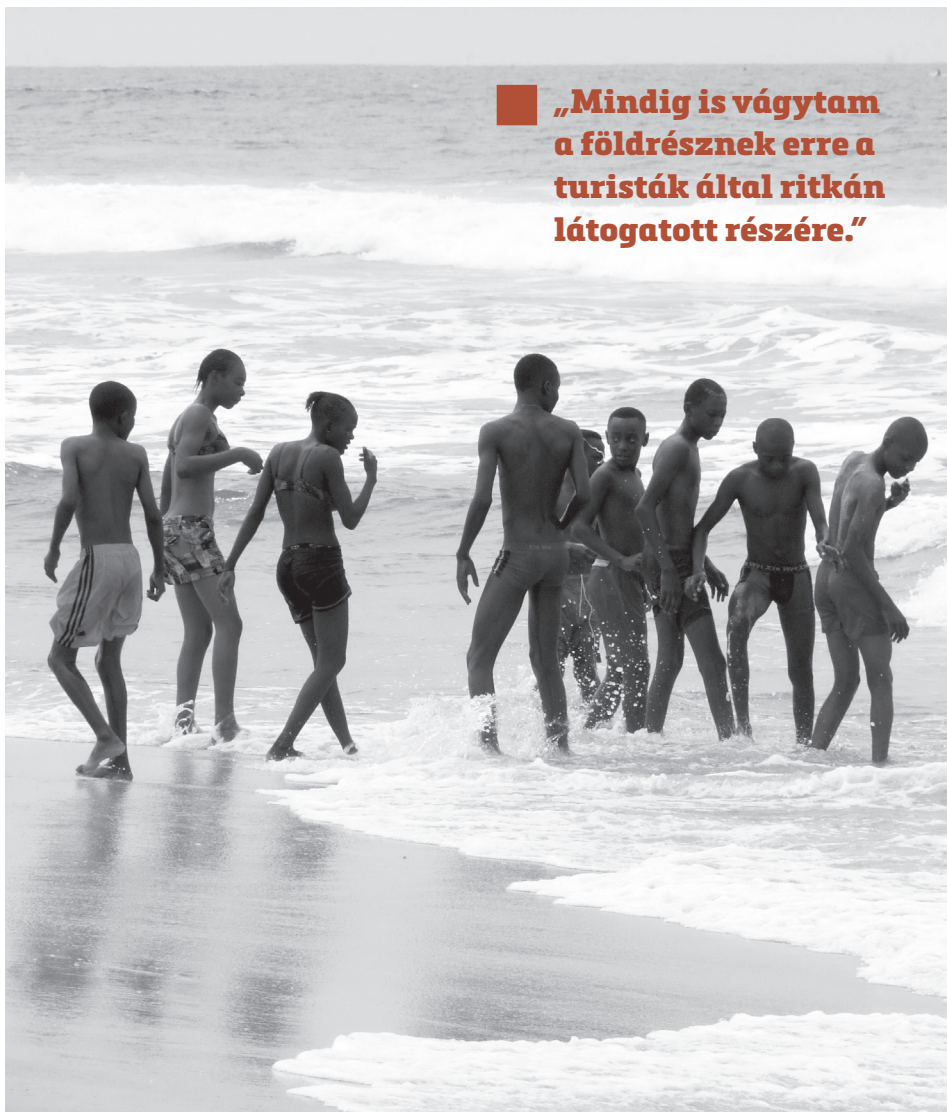
Sajnos sokkal több fotóra kívánczó látványt láttam, mint amennyit meg is tudtam örökíteni. A mobiltelefonok és digitális kamerák korában talán Afrikában lett a legnehezebb fotózni. Főleg piacokon, több emberről nehéz képet készíteni. A sok ember közül biztos, hogy valaki tiltakozik – amit természetesen mindig méltányolok. Egyszerűbb a helyzet a kisebb társaságokkal. Itt gyakran egyikük hozzájárul a fotózáshoz, s az „eredmény” láttán a többiek is „kedvet kapnak”.

Izgalmas utam volt az Egenylítő melletti Afrikában, s remélem, lesz alkalmam más országokat is meglátogatni a világ e kevésbé ismert régiójából. ☀

A Nabemba torony

„Mindig is vágytam
a földrésznek erre a
turisták által ritkán
látogatott részére.”

Nyomdai partnerünk:

Molnár Nyomda és Kiadó Kft.

7622 Pécs, Légszeszgyár u. 28. tel./fax: 72/532-414